

O FATĂ CARE NU SE LASĂ OMORĂTĂ.
UN UCIGAȘ CARE NU AR TREBUI SĂ EXISTE.
UN THRILLER CARE SPARGE TOATE TIPARELE.

FETE STRĂLUCITOARE

LAUREN BEUKES

Este ucigașul perfect. De neoprit. De negăsit.

CHICAGO, 1931

Harper Curtis, un bărbat cu un trecut violent, găsește o casă care ascunde un secret la fel de teribil precum adevărata lui natură – o casă care îi permite să călătorească în timp și să le ucidă la momentul potrivit pe „fetele strălucitoare” - tinere excepționale, cu un potențial extraordinar.

*Nu-i vina mea, iubito. E a ta. N-ar fi trebuit să strălucești.
N-ar fi trebuit să mă stârnești să-ți fac asta.*

CHICAGO, 1992

Se spune că, de fapt, ceea ce nu te omoară te face mai puternic. Spuneți-i asta lui Kirby Mazrachi, a cărei viață a fost bulversată după ce un bărbat a încercat să o ucidă cu brutalitate.

Singurul aliat al lui Kirby în încercarea de a-l găsi pe atacator este Dan Velasquez, un reporter care s-a ocupat în trecut de cazuri de omucidere și care e pe punctul de a se îndrăgosti de ea.

Pas cu pas, Kirby le descoperă pe celelalte fete – cele care *nu* au supraviețuit. Adevărul este imposibil de acceptat. Dar pentru o fată care ar trebui să fie moartă de mult, nimic nu este imposibil...

— Vrei să ștai locului? zice Luella, printre agrafele pe care le ține în dinți.

Dar Alice e prea entuziasmată ca să stea cuminte, sărind de pe scaunul ei de la oglindă din două în două minute ca să arunce o privire prin ușa rulotei la puhoiul de țărani care vin la târg, rânjind și bucuroși, deja înarmați cu floricele de porumb și beri ieftine în pahare de hârtie.

Mulțimea se strânge în grupuri de interes; la aruncatul cercurilor și la expoziția de remorci sau cască gura la cocoșul care joacă X și 0. (Alice a pierdut două jocuri din trei în fața păsării ăleia de dimineață, dar acum și-a dat seama cum stă treaba, stai să vezi.)

Femeile se îndreaptă spre negustorul guraliv care înșiră meritele ustensilelor lui casnice care vă vor transforma bucătăria și viața. Cei bogați, cu pălării de fetru și cizme scumpe, care n-au pus niciodată piciorul într-un obor, se îndreaptă spre locul unde se țin licitațiile ca să facă oferte pentru juncani. O tânără mamă își ridică pruncul peste un gard ca să vadă și el uriașa scroafă premiată, Black Rosie, cu rât alb și burta în picățele care atârnă până la pământ și are sfârcuri cât degetele mici.

O pereche de adolescenți, o fată și un băiat, stau și admiră vaca de unt, care se zice c-a luat trei zile să fie sculptată. Deja suferă de la soare, iar Alice poate adulmeca un iz de lapte stricat prin amestecul de mirosuri de fân, rumeguș, fum de tractor, vată pe băț, nădușeală și bălegar.

Băiatul face o glumă despre vaca de unt, ceva ce toată lumea trebuie să mai fi spus deja, își închipuie Alice, referitor la numărul de clătite pe care le-ai putea unge cu tot untul ăla, iar fata chicotește și răspunde ceva la fel de răsuflat, legat de faptul că poate el doar încearcă s-o lingusească¹. Iar el îi ia cuvintele ca pe o aluzie și se repede s-o sărute, iar ea îi împinge fața într-o parte cu o mână, necăjindu-l, după care se gândește mai bine și se apleacă pentru a-i da un pupic fugar pe buze. Apoi alunecă pe lângă el către roata de bălci, râzând și uitându-se înapoi. Și joaca asta e atât de frumoasă că poți să mori, gândește Alice.

Luella lasă peria jos și țocăie, iritată:

— Vrei să te piepteni naibii singură?

— Scuze, scuze! zice Alice și se aruncă din nou în scaun, pentru ca Luella să-și reia misiunea de neînvidiat de a încerca să-i frizeze și să-i prindă în agrafe părul ei blond-cenușiu, care e prea scurt și prea rebel ca să se supună.

„Foarte modern”, așa îi spusese ei Joey, la audiție.

— Ar trebui să încerci o perucă, zice Vivian, pocnind din buze ca-și întindă rujul uniform.

Alice practicasese aceeași manevră în oglindă, încercând acel mic țocăit obraznic ca de pupic. Vivacea Viv, atracția principală. Chipul ei e pictat pe ilustrațiile de la intrarea cu ornamente în relief, cu părul ei negru-tăciune strălucitor și

---

¹ Joc de cuvinte pornind de la *butter* (unt): *to butter up* — a flata, a linguși (a vorbi onctuos).

ochii ăia albaștri enormi care reușesc să arate seducători și naivi în același timp. E o imagine bună pentru noul act care i-a impresionat pe agenți și pe profesorii de școală în turneul aflat acum la al șaselea oraș. Un spectacol de revistă deosebit de oricare altul, care le-a adus invitații speciale.

— Deschiderea, doamnelor! Cinci minute până la deschidere.

Joey Grecul deschide larg ușa rulotei deja aglomerate, un bondar de bărbat îndesat într-o vestă verde-jad cu paiete și pantaloni negri lucioși, care au început să se tocească pe la cusături. Alice scoate un mic chițait de surpriză, ducându-și repede mâna la piept.

— Ei, ești sperioasă ca o mână, domnișoară Templeton, zice Joey și o ciupește de obraz. Sau ca o școlăriță. S-o ții tot așa.

— Sau ca un mânz pe cale de-a fi jugănit, aruncă Vivian.

— Asta ce vrea să însemne, Vivi? se încruntă el.

— Doar că ai obținut cu Alice mai mult decât te-ai târguit, zice Vivian, trăgând de unul dintre cărlionții săi ca să-i verifice elasticitatea.

Nemulțumită, îl învârte din nou pe drot.

— Cum ar fi faptul că eu chiar sunt în stare să-mi aduc aminte pașii de dans? i-o întoarce Alice, simțind un val subit de ură vie.

— Haide, haide, bate Joey din palme, fără păruială în spectacolul meu de revistă. Cel puțin dacă nu e trecută în program și nu taxăm suplimentar pentru asta.

Mai suplimentaseră în trecut, Alice știe. Luella obișnuia să facă un număr cu torțe, iar bărbații se holbau între picioarele ei ca la un examen ginecologic. Dar, în ultima vreme, plutește un val de pudoare în aer, iar Joey și-a adaptat cu istețime programul ca să se potrivească.

Revista asta e ca o familie, împachetând totul în vagoane ca să se mute la o altă destinație, un nou bălci. Un milion de mile depărtare de Cairo (ceea ce înseamnă din Kay-ro, Illinois, nu Egipt, chiar dacă Joey spune că ea are „pomeți de Nefertiti”) și de toată lumea care o cunoscuse. Ar fi murit pur și simplu, dacă ar fi rămas acolo. De totală plictiseală, dacă nu într-adevăr de mâna unchiului Steve. Când au evacuat oamenii la inundația din '37, Alice se evacuase cu totul din Cairo și din vechea ei viață. Binecuvântat fie fluviul Ohio, gândește ea.

Joey o apucă pe Eva de fund, prin costum, în timp ce ea se încălță cu pantofii cu toc, și o scutură puțin, afectuos. Apoi îi face cu ochiul lui Alice.

— Rotunjimi, prințesă! Asta le place bărbaților. Trebuie să câștigi mai mulți dolari, ca să-ți poți cumpăra mai multe prăjituri, ca să faci mai multe rotunjimi, ca să poți câștiga mai mulți dolari!

— Da, domnule Malamatos.

Alice face o reverență crispată, în fusta ei de majoretă verde cu alb.

Joey o cercetează pătrunzător, proptindu-se în bastonul lui cu măciulia dintr-un smarald cât pumnul despre care el jură că e veritabil, jucându-și sprâncenele pe frunte („ca omizile”, descrisese el odată), cu o figură pofticioasă de vodevil.

Și apoi întinde mâna spre pantecele ei. Pentru un moment agonizant, ea e îngrozită că o s-o pipăie, dar el doar trage în jos de fusta ei plisată.

— Mult mai bine, zice el. Ține minte, prințesă, spectacolul ăsta e în întregime pentru un public familist.

Se apleacă ieșind pe ușă, tropăind pe scări până la estrada de la intrarea împodobită cu picturi sugestive, înfățișând-o pe Vivian ca să aprindă imaginația clienților care se adună deja atrași de turuiala lui.

— Apropiati-vă, domnilor și doamnelor, apropiați-vă și dați-mi voie să vă spun despre spectacolul nostru de azi. Dar mai întâi, dați-mi voie să vă previn. Țsta nu e un spectacol senzual! Nu avem fete în costum de baie, dansatoare hawaiene sau dansatoare orientale interzise!

— Ș-atuncea ce-aveți? interpelează răutăcios unul din mulțime.

— Ei, domnule, mă bucur că întrebați! se întoarce Joey spre el, radios. Pentru dumneavoastră, domnule, am ceva cu mult mai valoros. Pentru dumneavoastră, domnule, am o educație!

Se aud câteva huiduieli și ocări, dar Joey i-a agățat înainte ca vreuna dintre fete să-și fi pus măcar piciorul pe treptele estradei.

— Uitați-vă aici, domnule. Veniți mai aproape. Nu fiți rușinos, domnule. Permiteți-mi să vă atrag atenția asupra acestui încântător exemplar de inocență, domnișoara Alice!

Cortina se smucește ca să-i îngăduie lui Alice să apară prin ea, clipind des în lumina soarelui. Poartă un costum de majoretă: o fustă plisată de lână, cutele fiind verzi în interior, un jerseu alb, brodat cu motivul unui megafon verde și un studentesc „V” (de la „virgină”, spusese Joey în zeflema când i-l adusese), șosete până la glezne și pantofi.

— De ce nu vii aici, sus, ca să saluți, iubito?

Ea flutură mâna cu veselie spre mica mulțime a celor adunați, atrași ca niște copii de un pavilion de tir, și urcă iute scările. Când ajunge sus, face roata, aterizând chiar lângă Joey.

— Puritani! zice el, impresionat. Aplaudați-o, oameni buni. Nu e încântătoare? Fata tipic americană. La dulcea vârstă de șaisprezece ani și niciodată sărutată. Până când... ei bine.

— Ei bine, ce?

Scepticii sunt cel mai ușor de dus. Acapareză-i și ai câștigat mulțimea. Alice știe că vânzătorii ambulanți de dulciuri l-au ochit pe gură-mare ca să-l lucreze din clipa în care va intra în cort.

Joey scrutează mulțimea de la înălțimea estradei.

— Ei bine? Ei bine, ei bine, ei bine.

O ia pe Alice de mână, ca la un vals, și-o învârtește în fața publicului. Ea privește în jos, cu prefăcută modestie, cu o mână la obraz, dar cercetând privitorii printre gene ca să măsoare răspunsul. Zărește cuplul tinerilor de mai devreme zăbovind la marginea mulțimii, fata rânjind, băiatul prudent.

Joey își coboară vocea, conspirativ, astfel încât auditoriul trebuie să vină mai aproape ca să-l audă. O încercuiește cu brațele pe Alice pe estradă.

— E adevărat, nu-i așa, că există un anumit tip de bărbat căruia îi place să distrugă inocența? S-o smulgă, cum ai culege o cireășă coaptă dintr-un cireș.

Întinde mâna, prefăcându-se că duce un fruct la gură și că mușcă senzual din el. Prelungește momentul, întârziind și apoi revenind brusc, arătând la baza scărilor cu bastonul lui.

— Sau ce ziceți de gospodina năpăstuită de poftă nenaturale, *ne-stăpânite*?

Eva se strecoară prin cortină, purtând un capot de casă legat cu cordonul și o mască împodobită cu mărgele peste ochi, și urcă scara, cu o mână lipită de piept. Joey clatină din cap, aparent fără să observe că mâna ei a început să tragă în neștire de capot, frecându-se peste sâni.

— Această biată femeie care poartă o mască pentru a-și proteja ceea ce a mai rămas din demnitatea ei, este ființa cea mai de plâns, în întregime la cheremul fanteziilor ei depravate. O nimfomană, doamnelor și domnilor!

În momentul ăsta, Eva își lasă capotul să cadă, arătându-se în neglijelul de dantelă pe care-l poartă pe dedesubt, iar Joey, îngrozit de această expunere, se duce repede s-o acopere.

— Frumoase doamne, bunii mei domni. Acesta *nu* este unul dintre acele spectacole *decoltate* menite să vă ațâțe și să vă întărâte. Acesta este un avertisment! Despre pericolele decadenței și ale poftei, și despre cât de ușor sexul frumos poate apuca pe căi greșite. Sau conduce pe ele...

— Pre-zen-tând...

Vivian deschide cortina cu ambele mâini și pășește țațoș afară, cu ruj roșu-aprins pe buze și o fustă mulată, cu părul strâns într-un coc.

— Femeia stricată! Nerușinata. Târfa. Păcătoasa seducătoare! Ambițioasa fată de la birou cu ochii pe șef. Chitită să se bage între soț și soție. Femei, învățați cum s-o recunoașteți. Bărbați, învățați cum să-i rezistați. Acest prădător desfrânat cu ruj pe buze e un pericol pentru societate!

Vivian se uită intens la mulțime, cu o mână în șold, ridicând-o pe cealaltă ca să-și desfacă părul care i se revarsă, în cascadă, peste umeri. Spre deosebire de biata nimfo suferindă, Eva, Vivian își afișează senzualitatea la fel cum alte femei s-ar mândri cu o blană de nurcă.

Joey își întetește declamațiile.

— Toate acestea și multe altele, înăuntru! Instruire despre cum să evitați *dez*-onoarea. Intrați să vedeți cu ochii voștri cât de departe și cât de *ușor* o femeie cinstită se poate deprava. Prostitue și dependență de droguri! Femei pradă propriilor dorințe tremurătoare! Nesățioasele văduve negre și dulcea inocență a tinereții pângărită!

Totul s-a dovedit prea mult pentru perechea de adolescenți, iar băiatul o trage pe față de acolo, către alte ținte, unele

mai curate, dacă e să judeci după privirea mândră pe care le-o aruncă. Celelalte fete își dezvoltaseră o imunitate la dispreț, dar Alice încă simte rușinea ca pe o mărgică fierbinte în gât. Roșește și coboară privirile, fără prefăcătorie, de data asta, iar când și le ridică din nou, îl vede pe *el*.

Un bărbat zvelt și degajat, bine îmbrăcat, frumos dacă n-ar fi nasul coroiat. Stă mai în spate, uitându-se la ea — și nu cum se uită de obicei bărbații, cu o foame de lup plină de bravadă frivolă. El e țintuit în loc. De parcă ar cunoaște-o. De parcă poate vedea până în străfundul sinelui ei tainic. Alice e atât de surprinsă de fervoarea nemijlocită a atenției lui, încât îi întoarce privirea, abia auzind sporovăiala învăluitoare a lui Joey. Bărbatul schițează un zâmbet care o face pe Alice să simtă un val de căldură, de slăbiciune și de amețelă. Nu-și poate desprinde privirile.

— Doamnelor și domnilor, acest spectacol o să vă vrăjească!

Joey împunge prin aer cu bastonul către o tânără femeie din public care rânjește, stingherită.

— O să vă *hipnotizeze*!

Întoarce bastonul, împungând către gură-mare de dinainte:

— O să vă *paralizeze*!

Iar, aici, ridică bastonul deasupra capului, țepăn și tremurând. Dar numai pentru un scurt moment, înainte de a-și roti bastonul, și într-adevăr, întregul său corp impunător, către intrarea în cort de la picioarele estradei.

— Însă numai dacă vă cumpărați un bilet! Numai trei reprezentații, doamnelor și domnilor. Intrați, intrați și permiteți-ne să vă educăm!

Joey zburătăcește fetele jos pe celelalte scări, iar mulțimea pășește către ghereta de bilete, pregătită să intre.

— Nu faci roata la coborâre? o dojenește pe Alice, dar ea e prea ocupată să se uite peste umăr, după străin.

Spre ușurarea ei, e încă acolo, înghesuindu-se cu toți ceilalți ca să-și cumpere un bilet. Ea stă în spatele Evei la coborârea treptelor și aproape că le dă pe toate de-a dura ca pe sticlele de lapte de la O Bilă¹, când crainicul de bâlci umple sticla grea din vârful piramidei ca să demonstreze că nu e nici o înșelăciune aici, oameni buni.

— Scuze, scuze, șoptește ea.

Se pierde și mai tare cu firea când iscodește prin cortină și vede că el stă nemișcat ca piatra în suvoiul de clienți ademeniți luptându-se pentru locuri bune. Vânzătorii ambulanți de dulciuri deja acționează asupra victimelor lesne de păcălit.

— Luați niște bomboane, câștigați un premiu!

Bobby face curte unui cuplu mai în vârstă, dar Mikey ochește un bărbat stând de unul singur și se repede hotărât asupra prăzii.

— Hei, prietene, vrei să câștigi ceva? Avem o bombonică nouă, Anna Belle Lee, marcă proaspătă pe piață. Și, să-ți spun ce, suntem atât de convinși c-o să-ți placă la nebunie, încât am îndulcit afacerea cu niște cadouri-surpriză în unele dintre punguțe. Avem ceasuri de doamne și de domni, brichete, stilouri și bancnote de cinci dolari! Încearcă, ai putea fi norocos! Numai cincizeci de cenți! E o tranzacție dulce. Ei, ce zici?

Dar individul îl îndepărtează cu un gest, fără să se uite la el măcar, cu fața întoarsă către scenă. O așteaptă pe ea. Alice știe cu absolută siguranță.

---

¹ Joc binecunoscut în bâlciuri, în care trebuie să dărâmi o piramidă de sticle de lapte (sau cât mai multe) dintr-o singură aruncare a unei bile de bowling.

E atât de zăpăcitor că aproape ratează sceneta. Locul acela o orbește încât nici nu poate vedea publicul, dar îi simte privirea. Își uită replica, apoi greșește tumbel și aproape că pică de pe scenă. Spre norocul ei, asta se potrivește bine cu rolul majoretei ameteite de droguri și de promisiunile unui Micky în costum de fante, astfel încât, în tabloul final, se sprijină cu spatele de un stâlp de stradă, în pantofi cu toc și o rochie mizeră, cu inocența pierdută, sucombând, cum spune povestirea cu sufletul la gură a lui Joey, „în suprema depravare”. Lumina reflectorului se stinge dramatic, iar ea iese de pe scenă, făcând loc următoarei scenete, în timp ce nimfa incognito e adusă pe scenă, tolănită indecent pe o canapea, purtată de doi tineri haidamaci, dintre cei care ajută la montarea decorului.

— Cineva și-a tras un admirator, zice Vivian în batjocură. Oare știe că e un bilet cu „necâștigător” în cutia lui de bomboane?

Și dintr-odată Alice e peste ea, zgâriindu-i fața, trăgând de buclele alea perfecte, aruncându-i ochelarii cât colo. Vivian cade destul de rău, iar bufnitura se aude în față, silindu-l pe Joey să vorbească mai tare...

— Cine s-ar fi gândit că momentul cel mai intim, cel mai tandru dintre soț și soție în noaptea nunții lor avea să descătușeze această foame de neostoit, palpând continuu înăuntrul ei?

Luella și Micky o dau deoparte. Vivian se ridică în picioare, zâmbind în timp ce-și atinge zgârieturile de pe obraz.

— Asta-i tot ce poți, Alice? Nu te-a învățat nimeni vreodată să te bați ca o doamnă?

Și în vreme ce Luella și Micky o țin, neputincioasă și plângând, Vivian o plesnește cu dosul palmei, mâna-i plină de inele sfâșiindu-i fața.

— Doamne, Viv! șuieră Micky.

Dar ea deja s-a îndreptat să-și reia poziția. La timp, căci Eva lasă neglijeele să-i cadă pe scenă și luminile se sting brusc, îngăduindu-le țărânoilor numai un moment de holbat, ceea ce e totuși destul ca să stoarcă exclamații de șoc și de indignare din partea celor bine intenționați, și fluierături și ovații din partea galeriei hahalerelor. Vivian pășește țănoș pe scenă, în timp ce Eva iese goală și rânjind.

— La naiba, ai crede că n-au văzut în viața lor două secunde o femeie dezbrăcată... Ce mama dracului, Alice, ești bine?

Luella și Eva o duc în spate, la cabine, ca să-i spele sângele și să-i dea cu niște alifie din colecția Luellei. Ea e practic farmacistă trupei, cu toate loțiunile și uleiurile pe care le strânge. Dar Alice își dă seama că e rău, pentru că fetele nu scot o vorbă despre asta.

Și ce-i mai rău abia urmează.

Joey o cheamă în rulota lui îndată după spectacol, cu fața lui serioasă, fără jucat de spâncene.

— Scoate-ți hainele, zice el, mai rece decât l-a văzut vreodată.

Ea încă poartă costumul Femeii Decăzute, pantofii roșii cu toc înalt și rochia strânsă pe corp.

— Am crezut că nu era genul ăsta de spectacol, protestează Alice cu un râs fals, care n-o păcălește nici măcar pe ea.

— Acum, Alice.

— Nu pot.

— Știi de ce.

— Te rog, Joey.

— Crezi că eu nu știu? De ce te îmbraci în toaletă de una singură? De ce cari după tine elastice pe oriunde te duci?

Alice clatină scurt din cap.

Joey, mai blând, de data asta:

— Lasă-mă să văd.

Tremurând, Alice își scoate rochia, o lasă să alunece la podea, dezvăluind privirii pieptul ei plat și legăturile complicate de bandă adezivă și elastic din jurul organelor genitale. Joey își încrețește fruntea.

Se luptase cu asta toată viața ei. Împotriva lui Lucas Ziegenfeus, care trăiește înăuntrul ei. Sau ea trăiește înăuntrul lui, în ciudată pe corpul lui fizic, detestabila chestie atârând între picioarele ei, pe care ea o leagă să nu se vadă, dar n-are curajul s-o taie.

— Da, bine.

Îi face semn să se îmbrace la loc.

— N-ai ce căuta aici, știi. Ar trebui să te duci la Chicago. Sunt spectacole speciale în Bronzeville. Sau ai putea să te alături unui circ ambulant. Unii dintre ei încă fac numere cu el-ea-asta. Sau să te faci o femeie cu barbă. Poți să-ți lași barbă?

— Nu sunt o ciudățenie.

— Ba ești, în lumea asta, prințesă.

— Dă-mi voie să rămân. Nici n-ai să simți. Nimeni altcineva nu trebuie să mai știe. Pot s-o trag înăuntru, știu că pot, Joey. Te rog.

— Ce crezi că se va întâmpla cu noi dacă te vede cineva? Sau domnișoara Gaiță împrăștie vestea? Ai enervat-o destul de tare cât s-o facă, știi bine.

— Fugim în alt oraș. La fel ca atunci când Micky i-a tras-o fiicei casierului din Burton.

— Asta-i altceva, prințesă. Oamenilor le place să fie trași pe sfoară numai până la un punct. Am fi dați afară din oraș. Linșați, probabil. Nu trebuie decât să te zărească un mocofan înfășându-te, o haimana să-ți vâre mâna pe sub fustă înainte ca Bobby s-apuce să intervină să-ți apere onoarea.

— Atunci n-o să mai joc. Pot să vând bomboane. Pot să fac curățenie, să fac mâncare, să le ajut pe fete să-și schimbe costumele, să le ajut la machiaj.

— Îmi pare rău, Alice. E un spectacol de familie.

Nu poate suporta. Iese în fugă din rulotă ca un porumbel din mâneca unui magician, plângând. Și nimerește drept în brațele lui.

— Hei, dulceață, bagă de seamă. Ești bine?

Nu-i vine să creadă că e el. Că a așteptat-o. Încearcă să vorbească, dar respirația îi e întretăiată de suspine. Își acoperă fața cu mâinile, iar el o îmbrățișează strâns la pieptul lui. Ea nu a mai simțit niciodată atât de pregnant că e în locul potrivit. Își ridică ochii spre fața lui. Ochii lui sunt umezi, de parcă ar fi gata să plângă și el.

— Nu, zice ea, plină de o disperată simpatie, atingându-i cu degetele ei lungi și subțiri (mâini de fată, spunea întotdeauna unchiul ei) obrazul.

Totul din ea își dorește asta. Ar putea să se lase în puterea lui.

E mișcată să observe că și el e la fel de copleșit. Îi caută buzele. Gura lui e fierbinte peste a ei, îi poate simți caramellele din răsuflare înainte ca el să se tragă înapoi, șocat și uimit.

— Uluitoare fată, zice el.

Se luptă cu o zbatere lăuntrică, ea-și poate da seama, după expresia lui. Dă-i drumul, gândește ea. Sărută-mă din nou. Sunt a ta.

Poate că are și el ceva din darul psihic pe care pretinde că-l are Luella, pentru că e ca și când ar auzi-o și dintr-odată se hotărăște.

— Vino cu mine, Alice. Nu trebuie să facem asta.

Da, cuvântul e pe buzele ei. Și atunci Joey strică totul. Un gândac apatic, conturat în capul scării rulotei.

— Hei, ce mama dracului crezi că faci?

Străinul îi dă drumul din brațe. Joey coboară greoi scara, agitând bastonul cu giuvaierul absurd din vârf.

— Asta nu e genul ăla de spectacol, prietene. Jos mâinile de pe ea, te rog.

— Asta n-are nimic de-a face cu dumneata, domnule.

— Ba să mă ierți. Nu m-am făcut suficient de clar? Jos mâinile, acum.

— Intră înapoi la tine, Joey, zice Alice, cu un calm atât de pur încât se simte amețită.

— Scuze, prințesă. Nu pot face nici o excepție. Următorul pas ar fi că fiecare mocofan ar vrea o bucățică.

— E-n regulă, zice iubitul ei, îndreptându-și degajat pălăria, în pofida izbucnirii lui Joey.

Dar pleacă, își dă seama Alice. Îl apucă de braț, cuprinsă de panică.

— Nu! Nu mă părăsi.

El o ciupește blând sub bărbie.

— O să mă întorc după tine, Alice, zice. Țiți promit.

LAUREN BEUKES este scriitoare, regizoare de filme documentare, scenaristă TV și autoare de comicsuri, iar ocazional jurnalistă. În 2011 a câștigat prestigiosul Arthur C. Clarke Award pentru *ZOO City*, un roman SF vizionar. A mai scris *Moxyland* și *Maverick: Extraordinary Women From South Africa's Past*. Periodic susține conferințe despre cele mai noi tendințe în cultura media.

Unui ucigaș în serie, călător prin timp, nu i se poate da de urmă. Una după alta, „fetele strălucitoare” îi devin victime. Dar când una dintre ele reușește să supraviețuiască, vânătoria își schimbă cursul și următorul devine urmărit.

„*Fete strălucitoare* mi-a plăcut la nebunie. Este cu adevărat un nou gen de thriller, situat la intersecția dintre *Soția călătorului în timp* și *Tăcerea mieilor*. O palpitantă poveste polițistă, întunecată, crudă, cu acolade în timp, care vă va da palpitații garantat. O carte strălucitoare.” – **Matt Haig**

„Profund originală, frumos scrisă, și trebuie să mărturisesc că mi-a dat fiori de groază cumpliți. O carte cu totul specială.”

– **Tana French**

„O extraordinară lucrare de ficțiune, plină de suspans. Mai mult chiar, o fabuloasă combinație de călătorie în timp și crime în serie, intersectarea celor două teme ducând la explorarea ideilor de liber-arbitru, predestinare și cauzalitate într-un mixaj amețitor și pasionant.” – **Cory Doctorow**

„Extrem de inteligent... absolut cutremurător. Jocul lui Beukes între realitate și fantastic este o operă de maestru.”

– **William Gibson**

LEDA, imprint al
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Designul copertei: HaperCollins UK
Ilustrația copertei: Millennium Images
Fotografia autoarei: Casey Crafford

www.ledabooks.ro

ISBN: 978-973-102-572-8

www.grupulcorint.ro